

почне тъмнината на дългата нощ. Учи го да познава по цвѣта на небето, кога пакъ ще изгрѣе слънцето и му разказва за голѣмото жълто кълбо — слънцето, което нѣкога е живѣло на земята съ брата си — месеца. Единъ день тѣ се надбѣгвали съ запалени факли, стигнали небето и останали тамъ. Понѣкога факелътъ на месеца угасва, и той слиза, за да го запали отново. Това е новолунието.

Тѣзи приказки и легенди се запечатвали въ паметъта на малкитѣ ескимоси, и по-късно тѣ ги предавали на своитѣ деца безъ да ги измѣнятъ или съкратятъ. Веднажъ разказахъ на единъ ескимосъ приказка. После заминахъ. Една

година по-късно пакъ разговаряхъ съ сѣщия ескимосъ и случайно му разказахъ сѣщата приказка. „Защо я измѣни?“ — ме попита той, следъ като бѣше внимателно слушалъ.

Ескимоситѣ учатъ децата си чрезъ игра — безъ насилие. Играчкитѣ имъ сж малки сждове и

сѣчива, но децата по крайбрѣжието на Гренландия и Худзоновия заливъ иматъ свои играчки, както нашитѣ деца. Малкитѣ полярни жители обичатъ най-вече да скачатъ и да се търкалятъ лудо изъ снѣга. Момчетата бързо се научаватъ да пѣятъ, танцу-

вать и да биятъ барабанъ, направенъ отъ животински черва, обтегнати на дървена или костена рамка. При игра, тѣзи чернокози деца сж тихи и миролюбиви. Почти е невъзможно да се сбиятъ или наранятъ. На малкото още момче — бждащия ловецъ, който ще се грижи и за прехраната на семейството — даватъ малки оржжия и сѣчива по подобие на бащинитѣ му: копие за тюлени и лжкъ за сибирски елени. Така започва неговото истинско възпитание. А малкото момиче подражава на майка си: шие съ костена игла и конци отъ сухи жили коженото облѣкло за грубата дървена кукла и се учи да наглася лампата така, че фитиля да не пуши. А за това трѣбва много сръчност. Къмъ 13—14 година, малката ескимоска вече сама ушива платнище, сама построява снѣжна колибка и въ нея — снѣжно легло. А къмъ 16 — 17 година, тя